

Deželni zbor štajerski

začel je 6. t. m. zopet zborovati. Pred zborovanjem so naš Mil. knez in škof v viteški dvorani deželne hiše v Gradcu brali sv. mešo, katere se je udeležilo mnogo poslancev. V prvi seji potem je cesarjev namestnik bral pismo ministra, kder se naznanja, da so cesar postavili za popravljane Murine struge potrdili, razdruženje Vojniške srenje pa odbili. V sredo 7. t. m. bila je 2. seja. Cesarjev namestnik je naznanil, da se našej deželi vendar enkrat utegnejo povrniti stroški, ki njih je imela ob francoski vojski l. 1809.

V 3. seji 8. t. m. se je po predlogu g. Hermana, ki je poročeval v imenu deželnega odbora, dovolilo, da zamorejo trgi: Arnež, Mahrenberg, in št. Lenart v slov. goricah 2 fl. dače pobirati od svojih pesov, knjžekov in ščenet. Na dalje bode v Mahrenbergu 10 fl., v št. Paulu pri Pribodu 15 fl. plačal vsak, kateri hoče ondi kot srenjčan sprejet biti. Okrajnemu zastopu v Štajnem je se dovolilo ljudem naložiti 40% okrajne naklade. Res, trda dača! Kmetske srenje, dozda združene z Lipniškim trgom, so prosile za razpisanje. G. Herman je prošnjo podpiral — zastonj. Liberalna večina je z 22 proti 20 glasom prošnjo odložila. Ključarica v Slatinskih toplicah dobi večjo plačo.

V 4. seji 9. t. m. so se volili razni odbori, katerim so se dotične stvari v pretresovanje izročile. Slovenske poslance imamo: g. Hermana v odboru za srenjske zadeve, dr. Srneca za šolske, dr. Dominkuša za gospodarske stvari, dr. Vošnjaka za deželni proračun. Iz 5. seje 12. t. m. poizvedemo, da se ptujski realni gimnaziji od ministra ne dovoli denarna podpora. Ob enem sta dr. Vošnjak in Nekerman stavila interpelacije, t. j. vprašala sta vlado zastran popravljajanja savinske struge. V cestni odbor je voljen tudi Schniderschitz.

Dopisi.

Iz Hoč. (Odpustki — spreobrnitev Luteranke.) Bela nedelja je za Hočko nadžupnijo vsako leto slovesen dan. Rajni g. nadžupnik dr. Murko je izprosil od sv. Očeta podeljenje popolnih odpustkov za vsakega, ki na belo nedeljo v Hočki farni cerkvi zakramente sv. pokore in Rešnjega Telesa vredno prejme in navadne molitve v namen sv. Očeta opravi. Tudi letos se je teh odpustkov velika množica udeležila.

Vrh tega smo imeli še to posebno veselje, da se je neka Luteranka h katoliški veri spreobrnila in se ravno to nedeljo v naši farni cerkvi svoji krivoverski zmoti odpovedala vpričo preč. gospoda nadžupnika in dekana, M. Stranjšaka, ki so bili od premil. knezoškofa v to pooblašteni. Spreobrnjenka je nemškega rodu, po imenu Juliana Wilfinger, rojena l. 1845. v Kaltenbrunn-u na Ogerskem, priprostege stanu in je kot navadna dekla zadnja 3 leta v Mariboru služila, letošnje

leto pa v našo faro prišla k poštenemu in krščanskemu gospodarju.

Kmalu začetka t. l. je g. nadžupniku razodela svojo željo, da hoče v kat. Cerkev sprejeta biti. Ker se je pa slišalo, da je že v Mariboru katoliško božjo službo obiskovala, pa tudi včasih luteranske se udeleževala, se je bilo bati, da njej ni prava resnica. Vendar kmalu se je spoznalo, da je namen pravi in resnični, pa da je vednosti malo. Še navadnih verskih resnic, kakor n. pr. deset božjih zapovedi, ni vedela. Bolje se je spominjala ugovorov in predsodkov, katere imajo Luterani proti naši Cerkvi, proti papežu in dobrim delom itd., kateri so se njej v luteranski šoli v glavo vbili. Ali ljubezen vse premaga. Vesela se v svojem 30. letu poprime katoliškega katekizma ter pride vsaki teden po 2krat h g. nadžupniku. V 3 mesecih se je najpotrebnejših katoliških nauk naučila. Ravno na belo nedeljo, katera opominja kristjana krstnega oblačila nedolžnosti in pravičnosti, je hotela tudi ona sleči obleko zmote in obleči resnico in pravico. Ko njo g. nadžupnik opominjajo, da nebi odpadla, je vsa srčna rekla: „Ne, nikdar, Bog varuj! tega ne bodem nikoli storila; bojim se smrti, v lutrovi veri me Bog varuj umreti“. V torek po beli nedelji je prejela zakramente sv. pokore in sv. obhajila. Ker pridig in krščanskih nauk v cerkvi ne razumi, akoravno za silo svoje domače zastopi, prebira marljivo nemškega Goffine. Potrdi milostljivi Bog, milost, katero si tej osebi storil, pa potrdi tudi v naših srcih pravo in živo vero!

Od sv. Petra pod sv. gorami. (Boj za Avstrijo.) Pri naši farni cerkvi se je velikonočni pondeljek sošlo v krčmi dosti mladega sveta. Tukaj se je pilo in prepevalo, govorilo in pogovarjalo celo politiziralo in kritiziralo. — K veseli družbi se pridružita dva fanta. Koj zapoje eden ves navdušen: „Bog poživi Avstrijo, Avstrijo!“ — Ali zdajci mu zabrenči okoli ušes roka neprijatelja, kteremu ni bila započeta pesmica všeč. Ali to je še bolj osrčilo pevca in tovariš pravi: evo ti pištolo — idi in sproži na slavo Avstrije! Tovariš pohiti iz hiše. Nasprotnik za njim. — Zdaj se zgrábita in pevčev tovariš peliše nasprotnika v blato, da se komaj vzdigne. Med tem, ko sta se ona dva zunaj borila, pohiti slabejšemu na pomoč nek vojak, korporal. Ali za korporalom poskoči iz hiše navdušeni pevec, mu iztrgne sablo in jo na dvoje prelomi: še ni dosti, zdaj popade vojaka, ga vrže na tla in mu raztrga vojaško suknjo, potem pa odide s tovarišem svojim kakor zmaga-vec v drugo bližnjo krčmo.

Dragi „Gospodar“, kaj praviš na to? Nijeli srečna Avstrija, za katero se v mirnih časih borijo in bojujejo vrli kmečki fantje? — Ali žalibog, da ta srečna Avstrija ni naš mili avstrijski dom, temuč le ena prosta kmečka deklica potepenka, s katero se vlačijo mladi gospod, sin imenitnega Šentpeterskega liberalno-nemškutarskega purgarja. —